

PACT CU DIAVOLUL : VOLUMUL I

SUFLETUL TĂU ÎN SCHIMBUL UNEI VIETI FERICITE

DE ESMIN MEMET

DREPTURI DE AUTOR

Drepturile asupra cărții de față sunt rezervate și atribuite exclusiv autorului, respectiv Esmin Memet.

CUPRINS

Introducere	(pagina 3)
Capitolul 1 : Există Dumnezeu?	(pagina 4)
Capitolul 2 : Portretul diavolului	(pagina 5-6)
Capitolul 3 : Prețul fericirii	(pagina 7-8)
Capitolul 4 : Diavolul se distrează	(pagina 9)
Capitolul 5 : Viitorul perfect	(pagina 10)
Capitolul 6 : Când succesul provoacă nefericire	(pagina 11)
Capitolul 7 : Bun venit în iad	(pagina 12)
Încheiere	(pagina 13)

INTRODUCERE

Fiind inspirat de motivul cultural exemplificat de legenda lui Faust, am pus ideile mele în structura acestuia, luând naștere cartea de față.

În primul volum un om a cărui existență e copleșită de nefericire face un pact cu diavolul, care îi oferă o viață fericită și împlinită, cu prețul sufletului.

Omul își cedează sufletul iluziei unui viitor perfect în care dorințele lui sunt realitate și se simte împlinit, speranța acestui viitor având să-l facă în cele din urmă fericit și renunțarea la persuasiunea acestuia aruncându-l într-un iad reprezentat de o amărăciune inimaginabilă, față de ce simțea înainte.

Cartea ilustrează ce se întâmplă în interiorul individului, diavolul fiind reprezentat de ego-ul acestuia (sinele fals).

Spusele diavolului sunt marcate cu roșu.

Multe concepte din trilogia cărților „Un Bilet Către Iad...doar dus”, „Diavolul Din Trecut” și „Biletul De Leșire Din Iad...oare?” se regăsesc aici, motiv pentru care ar fi bine să citești acele cărți prima dată.

Capitolul 1 : Există Dumnezeu?

Fericirea reprezintă o stare mentală ce îmi este străină de ani de zile.Nu mai găsesc împlinire în absolut nimic,ajungând chiar să pun la îndoială rostul propriei mele existențe.Atunci când mă privesc în oglindă,simt dezgust,iar atunci când mă privesc din exterior,simt antipatie vizavi de propria persoană.

Uitându-mă în interior,nu mi-a mai rămas decât dezamăgire...probabil cea mai grea povară pe care ar putea cineva s-o poarte la nivel emoțional.Sunt dezamăgit de propria ființă și din cauză că mă simt neputincios,nu reușesc să găsesc niciun strop de motivație,astfel încât să lupt pentru a fi fericit.

Uitându-mă în exterior,confuzia mă lovește din toate părțile.E ca și cum pe retinele mele sunt imprimare îndoiala și indecizia,din acestea 2 născându-se teama...teama de necunoscut.Această teamă îmi parazitează ființa,paralizând astfel orice acțiune pe care aș putea s-o întreprind.

Mă simt constrâns emoțional,întrucât nu-mi mai pot permite să simt bucurie vizavi de absolut nimic,știind că viața mă va lovi din nou,la un moment dat,aruncându-mă astfel în depresie de la o înălțime mult mai mare...și nu mai pot să încasez încă o cădere.

Totodată,nu reușesc să găsesc ambiția de a lupta,deoarece orice gând la progres atrage alte 10 gânduri care mă lasă confuz sau descurajat,paralizându-mi acțiunea și nutrindu-mi ulterior dezgustul de sine.

Nu-mi mai pot permite luxul speranței,întrucât am plătit de prea multe ori prețul ei...

Nu-mi pot permite să cer sprijinul cuiva,întrucât ajutorul a devenit o monedă de schimb și cu judecata altora deja sunt prea familiarizat.Oricum,să zicem că nu e chiar coadă de oameni care s-ar preocupa de mine.

Nu doar că nu mă pot exterioriza prin vorbe,dar nu mai pot s-o fac nici măcar prin lacrimi,deși sufletul meu plânge.Doare să plângi fără lacrimi.

Aș da orice ca să simt din nou fericire...ca să-mi simt sufletul împlinit...ca să am mintea limpede.

M-aș ruga la Dumnezeu,dar nu mai sunt de mult sigur de existența Lui...dacă speranța moare ultima,atunci sunt mort.

Capitolul 2 : Portretul diavolului

Din trecutul oamenilor îmi trag cea mai mare parte din putere. Eșecurile, neîmplinirile personale, dezamăgirile și traumele din trecut sunt ca și copiii mei. Prin toate acestea reușesc să-i țin pe oameni captivi în vechea lor identitate, identitate ce este precum o închisoare în care tot ei sunt și gardieni și prizonieri, iar eu sunt director. Partea cea mai bună este că cei mai mulți nici măcar nu știu că sunt închiși, spre deosebire de pușcăriașii propriu-zisi. Cheia e mereu la ei și e reprezentată de clipa de acum. Clipa de acum întruchipează momentul prezent, adică singurul în care eu nu pot exista, fiind spectrul entității antagonice mie, respectiv Dumnezeu.

Totuși, cea mai puternică armă a mea este inconștientă. Oamenii nu sunt conștienți de faptul că pot controla prezentul, astfel încât să obțină sau devină orice își doresc, în ciuda trecutului lor. Oamenii nu sunt conștienți de faptul că ei nu sunt de fapt gândurile și emoțiile lor. Prin inconștientă își sapă singuri groapa/ creează singuri propriul iad.

Mă distrez fenomenal când cineva e nefericit, mai ales atunci când opune rezistență față de nefericire. Rezistența și negativismul sunt același lucru. Dacă momentul prezent este cheia de la celulă, abandonul este cheia de la poarta închisorii. A te abandona înseamnă a te supune cursului vieții, în loc să te opui, acceptând ce ți se întâmplă, ce nu poți controla și cum te simți.

„Golește-ți mintea. Fii fără formă, ca apa. Pui apa într-o ceașcă, devine ceașca. Pui apa într-o sticlă, devine sticla. Pui apa într-un ceainic, devine ceainicul. Apa poate curge sau se poate prăbuși. Fii apă, prietene.” - Bruce Lee

E ceva ce îmi provoacă antipatie, întrucât reprezintă un culoar către conștientă, adică ce mă sperie pe mine cel mai tare.

Odată cu trecerea timpului, puterea mea, fiind trasă în principiu din rănilor trecutului, scade, mai ales dacă e eclipsată de conștiință.

Totuși, există un factor pe care îl pot folosi, atât timp cât sunt la putere, ținându-mi prin el o porțiune deschisă în mintea individului. Acest factor se numește anxietate și este livrat prin intermediul a ce oamenii numesc visuri și obiective, fiind ambalat foarte frumos, pentru ca persoana să se agațe de singurul lucru ce îi rămânând, atunci când pierde tot și nu mai simte pic de bucurie : speranța.

Nu mă refer aici la speranța obișnuită, caracterizată de optimism superficial și cotidian. Lumea se prinde prea repede că e prostesc să te bazezi pe asta. Capcana pe care o folosesc eu este reprezentată de speranța unui viitor în care ești și ai exact ce vrei, ademenindu-te cu frânturi din acea iluzie, respectiv rezultate din ce în ce mai bune ce te apropie de ea. În acest proces, fără să-și dea seama, individul pe măsură ce are tot mai mult succes și devine tot mai fericit, dezvoltă și o frică de eșec, succesul ajungând în cele din urmă să-l facă nefericit, prin anxietate.

Așa îl am mereu la mână. Fie eșuează și se simte ca un om de nimic, fie are succes și se simte tot mai mizerabil, din cauza fricii de a nu pierde ce a obținut.

Conștientizarea momentului prezent îți permite să te contopești cu sinele real, iar abandonul să nu-l pierzi.

Inconștiența te face prizonierul sinelui fals, ce-și ia puterea fie din trecut prin rănilor vechi, fie din viitor prin anxietate.

Capitolul 3 : Prețul fericirii

-Dacă ar fi ceva care nu doar să-ți redea fericirea,dar să-ți permită s-o și păstrezi pentru totdeauna?

-Sunt numai urechi.

-Îți pot oferi fericire și împlinire sufletească pentru toată viața.Am puterea să-ți dau o viață împlinită,dar doar prin prisma a ceva.

-Ce vrei să spui,mai exact?

-Este o cale prin care să ajungi și rămâi fericit,dar are un preț.

-Oricare ar fi prețul,sunt dispus să-l plătesc.Sufletul mi-e cuprins de amărăciune și mintea de disperare.Nici nu mai știu când a fost ultima dată când am simțit bucurie...

-Știi ce înseamnă fericirea pentru tine?

-Da.

-Cum ai defini-o?

-Claritate mintală,împlinire sufletească,stabilitate emoțională.

-Poți obține toate acestea,agățându-te de speranța unui viitor mai bun.

-Dacă ideea ta e bazată pe speranță,e și greșită.

-Speranța la un viitor mai bun duce la consolare,aceasta fiind ca un bandaj pentru sufletul tău,ajutându-te totodată să te simți împlinit.Fericirea proiectată în viitor,prin intermediul unor scopuri ține mintea pe un drum,oferindu-i astfel claritate.Pozitivismul este cel care duce la stabilitate emoțională.Nu mă refer aici la o speranță/motivație în gol,ci la una care îți deschide poarta către cele mai ascunse dorințe și care îți vindecă rănilor emoționale.

-Care ar fi prețul pe care trebuie să-l plătesc?

-Sufletul tău.Îți cedezi sufletul percepției de a visa la un viitor perfect,urmărind să obții ceea ce îți dorești cel mai mult.Dacă renunți la această viziune,vei fi mai nefericit decât erai înainte,ulterior fiind condamnat la o viață dominată de confuzie,neliniște,supărare și implicit eșec.

-Această percepție către un succes viitor și o realitate în care sunt împăcat pare a fi singura mea salvare din temnița neîmplinirii sufletești. Deși prețul este constituit de poate cel mai important activ pe care l-ar putea avea cineva, din sufletul meu și așa a rămas doar amărăciune și dezamăgire. Deși mi-e teamă să fac un asemenea schimb, tristețea și regretul sunt mai puternice...accept.

Capitolul 4 : Diavolul se distrează

Omul a acceptat pactul cu mine,fără să știe că el deține de fapt cheia fericirii adevărate.

Fiind prins într-o gândire compulsivă,nu a avut cum să realizeze că el singur își creează nefericire și că el singur își creează iadul,prin propria inconștientă.

Mintea omului creează gânduri,iar acestea duc la emoții ce le alimentează,formând astfel un cerc vicios ce parazitează ființa.Exact asta se întâmplă,atunci când respectivul nu este conștient de faptul că el nu reprezintă gândurile și emoțiile sale,ci entitatea care le observă.

Atât timp cât o persoană încearcă să fie fericită,va rămâne nefericită.Nefericirea față de faptul că ești nefericit constituie alt strat de nefericire.Atunci când accepți că ești nefericit și nu opui rezistență,această emoție,treptat,se descompune.Așa arată abandonul.Mi-e frică de ziua când oamenii vor fi învățați despre acest fenomen,întrucât nu-i voi mai putea ademeni cu iluzia promisiunii unui viitor împlinit.

Cine alege să-și proiecteze fericirea în viitor,amăgindu-și sufletul cu speranța unei realități perfecte este condamnat la o viață amară,întrucât totul se petrece doar în momentul prezent și perfecțiunea nu există,acceptarea fiind de fapt bandajul sufletului,nu speranța.

Poți ajunge împlinit doar când accepți că n-o să fii împlinit niciodată.

Pe cei care nu cunosc miracolul abandonării pot mereu să-i prind în capcana unui viitor perfect.Îi împing înspre a se amăgi cu un viitor în care au lucrurile ce cred ei că le aduc fericire,iluzie a cărei putere crește cu fiecare reușită în direcția respectivă.Această creștere,în timp,duce la anxietate,întrucât nutrește frica de eșec ce-i termină psihic pe oameni.Aceasta e marea mea iubire.

Fără să-și dea seama,individul urmărește o fantezie.La început se va lăsa ademenit de reușitele sale,fiind orbit de vanitate,dar atunci când va eșua,habar n-are în ce depresie teribilă voi putea să-l arunc,prin gândurile lui.

Partea cea mai bună e că și succesul va ajunge să-l facă nefericit,deoarece cu fiecare pas înainte,crește și teama de eșec/anxietatea.

Dacă renunță la speranța/iluzia viitorului său perfect,respectivul va simți că s-a trădat pe sine,că a eșuat în viață și că nu poate realiza nimic,punându-și astfel eticheta de „ratat” și hrănindu-și sinele fals,respectiv pe mine.Mă distrează senzațional acest joc.

Aceasta e nefericirea la un cu totul alt nivel.Așa pun stăpânire pe sufletul său.

Capitolul 5 : Viitorul perfect

Atunci când voi obține ce-mi doresc,o să-mi dau voie să fiu fericit.

Îmi urăsc viața și situația curentă,dar gândul la un viitor perfect în care sunt împlinit cu mine însumi îmi oferă speranță.Această speranță este singura ce mă mai face să simt fericire.

Aș vrea să mă teleportez în viitor unde toate dorințele mele sunt realitate.

Simt că am o relație disfuncțională cu momentul prezent,acesta reprezentând doar un mijloc prin care ajung la viitorul în care voi putea fi fericit.

Pe zi ce trece,mă apropii din ce în ce mai mult de visul meu.Cu fiecare pas și cu fiecare reușită îmi crește încrederea de sine și valoarea personală.Fiecare dorință împlinită îmi gădilă sufletul,iar gândul la viitorul pe care voi ajunge să-l trăiesc mă copleșește de un entuziasm plin de viață,făcându-mă să simt că sunt deja acolo.

Ce tare sunt!Nici nu credeam că voi putea să ajung aici.Încă nu sunt mulțumit de mine și nu pot fi fericit,dar sunt mai aproape de visul meu și odată ce-l realizez,mă voi putea simți împlinit.

Imaginea realității mele perfecte a devenit centrul propriei vieți și nu pot accepta nimic din ce nu se află în concordanță cu aceasta.Pentru ea trăiesc și văzând că mă apropii tot mai mult,n-am cum să las loc de erori!

Trebuie să devin persoana care ar avea ceea ce-mi doresc.Prin urmare,întreaga mea viață va fi constrânsă de ce ar face ea.

Capitolul 6 : Când succesul provoacă nefericire

Am ajuns să am mare parte din ce mi-am dorit și ce am crezut că m-ar face fericit, dar încă nu-i totul perfect. Mai trebuie să se întâmple câteva lucruri, după care voi putea fi fericit și împlinit.

Sper doar să nu se întâmple nimic ce m-ar trage în jos sau m-ar îndepărta de imaginea vieții perfecte. Deocamdată, totul merge bine.

Să mergă tot exact cum a mers în ultimul timp! Atât îmi doresc! Cel care are ce vreau eu nu și-ar permite să facă vreo greșeală.

Nu ar trebui să fie așa... am multe lucruri la care visam și mi-am tot spus că voi fi fericit când ajung aici, dar încă nu sunt fericit... mintea mea încă mai are nevoie de satisfacerea unor dorințe, astfel încât să știu că sunt suficient de bun și merit să fiu fericit.

Nu înțeleg... sunt prins într-un amalgam de gânduri negative și acum când am ce ar fi trebuit să mă facă fericit. Parcă simt că nu sunt suficient de bun pentru ce am și mi-e frică să nu mi se ia ce am obținut, deși totul îmi merge bine și am succes. Dacă pierd tot? Dacă se întâmplă un dezastru? Sunt copleșit de o neliniște pe care nu o înțeleg...

Speranța unui viitor mai bun parcă mă epuizează mintal de data asta, în loc să mă facă fericit... e mai degrabă anxietate.

Atunci când nu aveam, eram nefericit din cauza eșecului. Acum când am, sunt nefericit din cauza fricii de eșec.

Capitolul 7 : Bun venit în iad

Am renunțat la imaginea unei realități perfecte...

Îmi provoca tot mai multă durere și cu fiecare zi deveneam mai nefericit.

Nu sunt bun de nimic.Nu am reușit să fac nimic remarcabil în viața asta.Ani de zile am investit tot timpul meu și tot sufletul meu în valorificarea unui ideal ce credeam că mă va face fericit și am eșuat, pentru că am cedat în fața fricii de eșec.

Mi-am bătut joc de ce iubeam cel mai mult, din cauză că am permis fricii să-mi încleșteze mintea.

Nu voi putea niciodată să-mi iert asta.Am trădat cel mai frumos dar pe care l-am primit de la univers...de fapt singurul dar.

În viața mea nu am fost mai nefericit și nu am simțit un dezgust de sine mai amar ca acum...e precum un gol în stomac.

Dezgustul de sine a ajuns atât de mare, încât îmi provoacă greață.

Adorm în fiecare noapte plângând din cauză că mă urăsc pe mine însumi, iar fluxul de gânduri negre e așa puternic, încât mă trezesc în mijlocul nopții, realizând instant cât de neîmplinit mă simt. După ce mă trezesc, nu mai reușesc să adorm, pentru că mă doare capul, din cauză că nu reușesc să adorm.

Gândurile negative au ajuns la un nivel în care îmi vine să-mi dau capul de toți pereții și uneori o și fac.

Simt că sunt mort pe interior.

Am eșuat pe toate planurile posibile și din toate părțile din care mă pot privi obiectiv rezultatul e același : sunt un ratat.

ÎNCHEIERE

După ce ai terminat cartea, probabil ai observat că întâmplările din ea ilustrează un proces petrecut pe o perioadă mai lungă de timp, respectiv câteva luni sau câțiva ani, acestea putând fi văzute ca ceva predecesor conflictului din „Un Bilet Către Iad...doar dus”.

Opușând rezistență nefericirii, crezi și mai multă nefericire. Abandonându-te nefericirii, te eliberezi de cea mai mare parte din ea.

Nefericirea e creată de propriile gânduri, în momentul în care te identifici drept fiind ele, fără să-ți conștientizezi sinele real.

Conștientizarea e posibilă doar în prezent, nu în trecut, nu în viitor.